

Angelai ir demonai sinoptinėse evangelijose

Straipsnis sudarytas iš 3 dalių. Pirmojoje dalyje nagrinėjamas Bažnyčios mokymas apie angelus ir demonus. Čia apžvelgiama, ką sako apie tai „Katalikų Bažnyčios katekizmas“, Bažnyčios Tėvai, Bažnyčios Susirinkimai, popiežiai Paulius VI ir Jonas Paulius II, palyginami liturgijos tekstai prieš ir po Liturgijos reformos.

Antrojoje dalyje nagrinėjamas biblinis angelų ir demonų traktavimas. Analizuojant biblinius Senojo Testamento tekstus, brėžiamas angelų ir demonų evoliucionavimo grafikas, kuris ryškiau atskleidžia dangiškųjų figūrų išsikristalizavimą. Sakoma, kad šiam procesui turėjo įtakos ir aplinkinių tautų mitologija.

Trečiojoje dalyje aptariamas Naujajame Testamente minimas dangiškųjų figūrų veikimas. Čia labiau išryškėja šėtono kaip Jėzaus mesijinės veiklos priešininko vaidmuo. Angelai atlieka tarnaujančių būtybių vaidmenį. Angelų ir demonų vardai yra susiję ne su jų asmeniu, o su atliekama funkcija. Sakysim, angelo funkcija yra dieviškoji pasiuntinybė ir Dievo valios aiškinimas. Sinoptinėse evangelijose vartojamos „angelo“ ir „demono“ sąvokos yra suprantamesnės nei apaštalo Pauliaus vartojamos „kunigaikščių“, „galybių“ ar „valdžių“ sąvokos. Angelai yra Dievo garbės gyvas apreiškimas, neregimi palydovai bei aukštesnių žmogaus troškimų ir vilčių garantai. Nors demonai dažniausiai laikomi kenkiančiomis, blogomis dvasiomis, tačiau iš tikrųjų demonai ir šėtonas nėra vien blogio personifikacija ar retorinė figūra, kuria tarsi norima pridengti šios klastingos realybės buvimą. Tai rodo reali demoniška karų, teroro, rasizmo ir t.t. galia pasaulyje.